

DET POSTOMDELTE

FAGBLAD FOR FORENINGEN AF DANSKE SCENEINSTRUKTØRER

Nr. 82 - marts 2018

Udgiver:

*Danske Sceneinstruktører
Nørre Voldgade 12 2.th.
1358 København K
Tlf. 33 33 08 88
www.stagedirectors.dk
email: info@stagedirectors.dk*

*Deadline næste nummer:
7. maj 2018*

Redaktion:

*Inger Birkestrøm Juul, FDS
Nicolei Faber, FDS
Steen Madsen*

Layout: Jakob Brandt- Pedersen

Forside:

*Nørrebro Teater: "Revisoren"
Instruktion: Madeleine Røn Juul
Foto: Büro Jantzen*

Formandens klumme..... 4

Er dansk teater en kopimaskine..... 6

TEMA - AARHUS 2017

Intro..... 12

Arven efter 2017 14

Anne Zacho Søgaard 18

Helge Reinhardt..... 20

Myrer som hovedpersoner 22

Sæbeboblernes år 26

Bora Bora 32

Birte Norst død 36

Arbejdermuseet 37

Notitser..... 38

DET FRIE FELTS FESTIVAL 40

Welcome to DK..... 42

Tectonics 44

Dead Things 45

This is for her..... 47

Generalforsamling..... 48

”

Særligt er jeg glad for, at så mange mænd nu også kan/tør komme til orde og bakker op - og at vi minder hinanden om, at vi ikke skal grave kløfter mellem kønnene men samarbejde, lytte og inkludere alle.

I efteråret 2017 blev der sat fokus på sexchikane og psykisk arbejdsmiljø i store dele af film, tv og scenekunstbranchen. Og det stod klart, at arbejdsgivere og ansatte er nødt til at stå sammen for at ændre tingenes tilstand. I november besluttede organisationer og institutioner fra film- og teaterbranchen, heriblandt FDS, at gå sammen for at skabe et fælles initiativ, der kan skabe et bedre psykisk arbejdsmiljø og bekæmpe sexchikane.

Det var baggrunden for at 16 organisationer fra hele film- og teaterbranchen inviterede til stormøde i starten af februar. Der er allerede taget initiativ til en telefonrådgivning, etablering af en "Code of conduct", ligesom der arbejdes på at sikre en indsamling af cases og statistik, der kan belyse problemets omfang. Det var et helt fantastisk samarbejde på tværs af faggrænser vi her var vidne til, perspektivet frem er fantastisk og der var i det hele taget tale om et yderst vellykket arrangement.

I direkte forlængelse af mødet, skrev manuskriptforfatter Jenny Lund Madsen følgende fine opsamling:

”En dag som i dag er jeg særligt stolt af min branche. Er gået opløftet og håbefuld fra et stormøde, der har samlet film, tv- og teaterbranchen for i fællesskab at finde løsninger på uhensigtsmæssige arbejdsgange og indgroede kulturelle normer. Det er historisk, at en branche på denne måde går sammen for i konstruktiv og inkluderende dialog at ændre ting, så vi alle kan føle os trygge og frie. Særligt er jeg glad for, at så mange mænd nu også kan/tør komme til orde og bakker op - og at vi minder hinanden om, at vi ikke skal grave kløfter mellem kønnene men samarbejde, lytte og inkludere alle. Som både ligestillingsministeren og kulturministeren sagde på en videohilsen, så går vores branche nu foran for at skabe opmærksomhed på et følsomt

område. Så selvom det måske fra udefrakommende kan virke som om, at vi alle er ravende skøre, så synes jeg at i dag viser, at der i film, tv og teater er virkelig meget kærlighed og stor rummelighed. Så tak til de hårdtarbejdende arrangører og alle organisationer, som står bag”

Og ud over dette er 2018 ellers gået godt i gang med en række nye tiltag. Vi har fået et nyt Projektstøtteudvalg for Scenekunst der med deltagelse af formand Lars Seeberg, Leiv Arne Kjølmoen, Andreas Garfield, Tina Tarpgaard og Marianne Klint skal uddele tilskud til aktiviteter der fremmer scenekunst i Danmark. Og i Københavns Scenekunstudvalg er det ”vores egen” Lene Skytt, der sammen med Rhea Leman, Thomas Markmann og Mads Wille skal fungere som sagkyndige.

Og bestyrelsen har gang i en mængde arbejdsopgaver, ikke mindst forberedelserne til evalueringen af scenekunstloven, hvor ministeren regner med at komme med et udspil i løbet af foråret.

Dette og meget mere håber vi at kunne drøfte med jer når vi ses til årets ordinære generalforsamling, der afholdes

søndag 8. april kl. 15.00

En kritiker påstod i debatten, at dansk film producerede mere originalt indhold end teatret. Og derfor skulle dansk film overtage støttemidler fra teatret. Udsagnet er dog faktisk helt forkert, da det forholder sig omvendt.

Er repertoirene på de større teatre bare en kopimaskine, der overtager succesfortællinger fra bøger og film? Mangler teatercheferne risikovillighed og mod? Og har teatret mistet sin relevans som kunstart.

Dette er nogle spørgsmål, kritikpunkter og udsagn der blev diskuteret i de fleste landsdækkende medier i 2017. Der var mange meninger og holdninger til emnet, men ingen steder blev disse holdninger holdt op imod fakta. Når andre emner diskuteres i fx Deadline, finder journalisterne frem til fakta på det gældende område. Stiger kriminaliteten eller gør den ikke. Fakta på området bliver brugt til at udfordre debattørens holdninger. Når dansk scenekunst diskuteres i medieme er der andre standarder. Her bliver der aldrig inddraget fakta.

Derfor har jeg ønsket at undersøge, hvad fakta reelt er på området. Hvad siger tallene?

Hvor stor en del af de danske produktioner tager udgangspunkt i remedieringer? Altså fortællinger fra fx bøger og film, som overføres til scenen. Hvor stor en andel af produktionerne tager udgangspunkt i tidligere afprøvet materiale til scenen? Fx klassikere og udenlandsk dramatik. Hvor stor en andel af produktionerne er uprøvet materiale? Materiale der kræver stort udviklingsarbejde, enten ved at skulle skrive en nye dramatisk tekst, bygge forestillinger på research, borger forestillinger osv.

Teatrene i undersøgelsen

Jeg har valgt at fokusere på landet største teatre, som kritikken også var rettet imod. Teatrene er: Det Kongelige Teater, Aarhus Teater, Odense Teater, Aalborg Teater, Betty Nansen Teatret, Folketeatret, Republique, Nørrebro Teater og Østre Gasværk.

Betty Nansen: "Efter brylluppet"
Instruktion: Peter Langdal
Foto: Natasha Thiara Rydvald

Tilsammen producerer de nævnte teatre 86 produktioner i sæsonen 17/18. Jeg har undladt de helt små formater med meget korte prøveforløb og spilleperioder.

Remedieringer

Hvor stor en del af repertoireet på de udvalgte teatre er remedieringer? Altså forestillinger der bygger på bøger, film, tv-serier eller lignende.

27 af 86 forestillinger bygger på oplæg fra andre medier. Altså ca. 1/3. Den helt store inspirationskilde er litteraturen, som står for 16 af forestillingerne. Film og tv-serier kommer på 2. pladsen med samlet 5 forestillinger, altså ca. 6% af de samlede produktioner.

Hvis man vender tallet rundt, vil det altså sige, at 2/3 af produktionerne på de største teatre enten er nye fortællinger til scenen,

teater klassikere eller ny udenlandsk dramatik. Altså er langt størstedelen ikke fra "Kopimaskinen".

Kigger man på dansk film så var ca. 50% af de danske film, der havde premiere i 2017 filmatiseringer af bøger. Hvis man inddrager de internationale film med premiere sidste år i danske biografier, når tallet op på i alt 38 filmatiseringer af bøger.

En kritiker påstod i debatten, at dansk film producerede mere originalt indhold end teatret. Og derfor skulle dansk film overtage støttemidler fra teatret. Udsagnet er dog faktisk helt forkert, da det forholder sig omvendt.

Mangler teatercheferne mod?

Det er selvfølgelig svært at svare på og kommer sikker også meget an på øjnene, der ser. Jeg har prøvet at definere det ud fra, hvor

stor en del af produktionerne der bygger på uprøvet materiale til scenen. Det uprøvede materiale kræver mere mod og meget mere arbejde, end det materiale der allerede har stået sin prøve på scenen.

Jeg køber simpelthen ikke præmissen om, at det er sikkert at sætte DIKATOREN af Chaplin op på scenen. Det kræver et stort omsætningsarbejde og ingen ved før det arbejde er gjort, om det bliver en succes eller ej. Vælger man derimod at sætte en klassiker op, en kendt musical eller en ny udenlandsk tekst, så ligger der et mindre udviklingsarbejde og en større sikkerhed i udgangspunktet for forestillingen.

Tallene viser at 47 af 86 produktioner bygger på uprøvet materiale. Altså 55 %.

17 af forestillingerne er ny dansk dramatik. Svarende til 20 % af de samlede produktioner på landets største teatre.

Konklusion

Tallene viser altså at hver 5. forestilling er ny dansk dramatik. Halvdelen af produktionerne er historier, der møder scenen for første gang. Og at 69 % af forestillingerne ikke kommer fra andre medier, men er genereret inden for teatrets eget medie.

Jeg synes tallene viser, at kritikken er stereotyp og bygger på nogle fastgroede ideer, der bliver gentaget uden hold i fakta. På samme måde, som når det gentages, at alle teatre oplever publikumskrise, når både Aarhus Teater og Det kongelige Teater har haft rekord år, hvad angår solgte billetter.

Efter min mening er det vigtigt, at vi som branche ikke lader journalister og

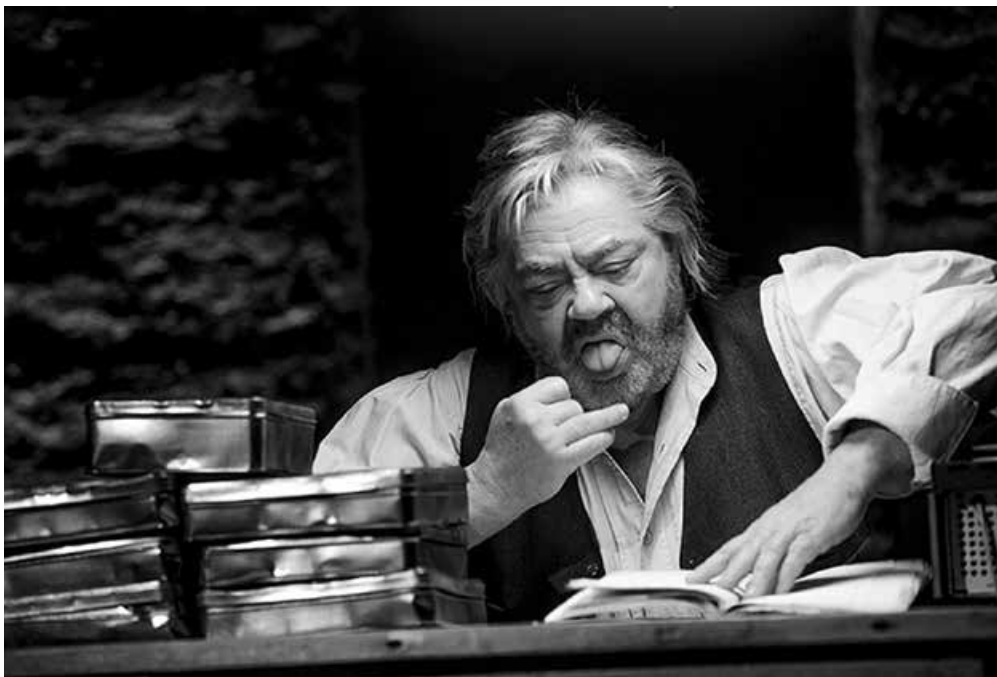
meningsdannere genfortælle historier, som ikke er underbyggede. Lige meget hvilke individuelle interesser vi har, så må vi værne om vores fag.

Produktioner på landsdelsscenerne i sæsonen 17 / 18

36 produktioner fordelt på:

- Aalborg Teater 11 produktioner
- Odense Teater 11 produktioner
- Aarhus Teater 14 produktioner

Ud af disse 36 produktioner er 14 af produktionerne originale værker. Værker som ikke har været prøvet af på scenen før, som ikke bygger på allerede skrevet tekster til scenen eller musicals.

Østre Gasværk: "3 x Beckett" - Instruktion: Morten Grunwald & Walter Asmus Pressefoto

Uprøvet scenisk materiale. 14 forestillinger.
(39 %)

Ud af disse 14 produktioner med originalt materiale er:

- 8 forestillinger nyskrevne tekster af forfattere eller dramatikere.
- 5 forestillinger er remedieringer. Det vil sige nye værker der bygger på andre værker. Fx bøger, film, romaner eller radikalt omdigitede klassikere. De 5 remedieringer fordeler sig på; 1 klassiker, 2 musiske forlæg og 2 romaner.
- 1 forestilling bygger på interviews.

Afprøvet scenisk materiale. 22 forestillinger (61%)

Ud af disse 22 produktioner med afprøvet scenisk materiale er:

- 11 forestillinger klassiske teater tekster
- 3 forestillinger er familieforestillinger
- 4 forestillinger er musicals
- 5 forestillinger er ny udenlandsk dramatik

Ud af de disse 22 forestillinger er 5 remedieringer. 3 roman, 1 film og 1 eventyr.

Remedieringer. 10 forestillinger. (28%)

Ikke afprøvet materiale 5 forestillinger (14%)

Afprøvet materiale 5 forestillinger (14%)

Aalborg Teater: "Romeo og Julie" - Instruktion: Hans Henriksen - Foto: Allan Toff

Produktioner på Det kongelige teater i sæsonen 17 / 18

Det kongelige teater opsætter 15 forestillinger i sæsonen med fuld produktion.

Uprøvet materiale 10 forestillinger. (67%)
4 forestillinger er ny dansk dramatik.

6 forestillinger er remedieringer. Det vil sige nye værker der bygger på andre værker. Fx bøger, film, romaner eller radikalt omdigtede klassikere. Remedieringerne fordeler sig på; 4 litterære oplæg, 1 tv-serie, 1 musikalsk oplæg.

Afprøvet materiale 5 forestillinger. (33%)

4 forestillinger klassiske teater tekster.

1 forestillinger er af ny udenlandsk dramatik.

Remedieringer. 6 forestillinger. (40%)

Ikke afprøvet materiale 6 forestillinger (100%)

Afprøvet materiale 0 forestillinger (0%)

Produktioner på Københavns Teater og Aveny-T i sæsonen 17 / 18

Københavns Teater udgør: Betty Nansen Teatret, Folketeatret, Republicue, Nørrebro Teater og Østre Gasværk.

35 produktioner fordelt på:

- Betty Nansen Teatret 5 produktioner
- Folketeatret 12 produktioner
- Nørrebro Teater 3 produktioner
- Østre Gasværk 2 produktioner
- Republicue 10 produktioner
- Aveny-T 3 produktioner

Uprøvet materiale 23 forestillinger. (66%)

5 forestillinger er ny dansk dramatik.

2 forestillinger er ny dansk satire

5 forestillinger er nyskabte over temaer. 11 forestillinger er remedieringer. Det vil sige nye værker der bygger på andre værker. Fx bøger, film, romaner eller radikalt omdigtede klassikere. Remedieringerne fordeler sig på; 6 litterære oplæg, 2 tv-serie, 1 film, 1 musikalsk oplæg og 1 kunster som oplæg.

Afprøvet materiale 12 forestillinger. (34%)

7 forestillinger klassiske teater tekster.
5 forestillinger af ny udenlandsk dramatik.

Remedieringer. 12 forestillinger. (34%)

Ikke afprøvet materiale 6 forestillinger (97%)

Afprøvet materiale 1 forestillinger (3%)

INTRODUKTION TIL TEMAET

Hvad kommer Kulturbyåret til at betyde for scenekunsten fremover?

I november 2017 besøgte redaktionen Aarhus dels for at se årets fine præsentationsforestillinger og dels for at tage temperaturen på byen efter at den have været kulturby.

Læs også Inger Birkestrøm Juuls temaartikler i det postomdeltes #78

Det stod hurtigt klart, at Aarhus generelt var ved at afslutte Kulturbyåret og at der nu var fokus på Black Friday og andre interessante tiltag. Så vi valgte at kontakte medlemmer med lokalt kendskab og stille en række spørgsmål for på den måde at få nogle personlige erfaringer fra Aarhus 2017:

- Har Kulturbyåret gjort en kunstnerisk forskel for jer? (har der været flere penge, bedre muligheder e.l.?)
- Har Kulturbyåret gjort en forskel for jer personligt? (har I fået nye perspektiver, aha oplevelser eller bare anderledes oplevelser e.l.?)

- Hvad var godt for det teater I arbejder for?
- Hvad kommer Kulturbyåret til at betyde for scenekunsten fremover (eller bare i 2018?)
- Er der f.eks. skabt nye samarbejder?
- Tror I den store (økonomiske) satsning var det hele værd?

Nogle af de adspurgte har svaret personligt på disse spørgsmål, andre har valgt at beskrive et udvalgt projekt og endelig har Per Smedegaard givet os lov til at bruge den kronik han har skrevet. Tilsammen håber vi disse indlæg kan fortælle noget af historien om AARHUS2017 og "Let's rethink".

Kulturbyåret vil blive evalueret hen over sommeren 2018, så hvis der dukker nye beretninger op, vender vi tilbage til Aarhus.

Aarhus Teater: "Hvad vi taler om når vi taler om kærlighed" - Instruktion: Minna Johannesson - Foto: Rumleskaffe

ARVEN EFTER 2017 TAGER KUNSTNERNE DEN MED, NÅR DE REJSER FRA BYEN?

Jeg kender ikke alle byens kunstområder indgående nok, men det er faktisk, at der kommer til at blive produceret markant mindre scenekunst i Aarhus i 2018, end der blev i årene før 2017.

Hvad blev der af visionen om at være en kunstproducerende by? Skal Aarhus blot være en vært for kunst produceret i København eller udlandet, eller skal vi også vise, hvad byen kan til gavn for byens borgere, sammenhængskraften og byens identitet? Direktør for Teatret Svalegangen Per Smedegaard reflekterer over arven efter Aarhus 2017.

Det ligger i Aarhus selvforståelse, at vi er en kulturelt interesseret by, en by hvor vi ikke bare synes, der skal være noget at leve af, men også noget at leve for. Tænker man på de mange smukke, æstetiske eller tankevækkende oplevelser, vi har haft i løbet af året, og fortsat kan se frem til, vil Aarhus 2017 – Europæisk Kulturhovedstad, være en succes og aldrig blive glemt. For kulturhovedstaden var i høj grad båret af besøg fra nogle af de bedste udøvende kunstnere fra både ind- og udland. De kom til byen og gav os

store oplevelser og ny inspiration, men de tager desværre hjem igen næste år. Så hvis arven skal blive andet end blot gode minder om fantastiske kulturbegivenheder skal det producerende kulturliv i Aarhus fremadrettet prioriteres højere. Problemet er nemlig, at fra 2018 får de udøvende kunstnere mindre at leve af og resten af byen får dermed mindre at leve for.

Generelt giver hver krone investeret i kultur fire kroner tilbage til byen i omsætning i byens butikker, hoteller og erhvervsliv. Jeg nyder borgmesterens nytårsbriefing, hvor "Kaptajnen" selv fremhæver byens kulturliv som en løftestang for byens udvikling, og blandt andet understreger det med den Epinions undersøgelse, som påpeger at for 37% af byens borgere er en af de vigtigste årsager til at bo i Aarhus – kulturen. Med en kommunal økonomi der blandt andet bygger

på befolkningstilvækst, er det svært at finde argumenter imod at investere i kunst og kultur. Det handler jo om byens brand, men handler det også om vores identitet? I så fald er den investering endnu bedre, hvis den samtidigt fastholder kunstnerne, der bor og producerer kunst i byen.

Dem der skaber vs. dem der viser

Jeg mener, at det ligger i Aarhus' brand at være en kunstproducerende by, men det blev ikke fundamentet for Aarhus 2017. Chansen blev ikke grebet eller udnyttet, selvom nogle aktører fik lov til at producere markante events. Nuvel, der var skiftende programchefer, og vi kunstnere kan skam også lære meget af at møde og samarbejde med de største kunstnere såvel nationalt og internationalt.

Men skal Aarhus fremadrettet indenfor kunst og kultur kun være en skal og en by der transporteres kunst ind i og ikke have en producerende identitet? Det kan jeg ikke afgøre, det må fremsynede politikere beslutte. Jeg mener dog vi bør være opmærksomme på, om byen primært præges af hhv. producerende huse eller præsenterende huse, samt om det grundlæggende ligger i byens DNA at være dem der skaber, eller dem der blot viser, hvad andre har skabt. Vi kan sagtens omskrive kulturhandlingsplanens vision til: "Aarhus en international by hvor kunst produceret andre steder sætter dagsordenen". Vi kan også lade det der står der blive stående: "Aarhus en international by hvor kulturen sætter dagsordenen", men så skal der også handling bag at byen vil understøtte produktionsmiljøer, skabe arbejdspladser, grøde og begejstring i hele byen. Men det kræver, at politikere prioriterer, at kunstnerne i Aarhus

får noget at leve af, så byen får noget at leve for.

Jeg kender ikke alle byens kunstområder indgående nok, men det er faktum, at der kommer til at blive produceret markant mindre scenekunst i Aarhus i 2018, end der blev i årene før 2017. Skyldes det en ringere publikumstilslutning? Nøh...Teatret Svalegangen gik eksempelvis 23% frem i sidste sæson og havde en samlet belægning på 86%. Inkluderer det også de yngre publikummer? Ja, 33% af de transaktioner, der blev foretaget på vores hjemmeside bliver udført af personer mellem 18 og 34 år. Det skyldes desværre noget så kedeligt som at strukturelle problemer og omlægninger, prioriteringer mellem stat og kommune, har trukket det samlede billede i en retning, hvor byens kunst produceres i København eller andre steder, for så at komme på visit her. Er det idealet, og er det det byen vil?

En tom skal uden identitet

Skal Aarhus være forestillinger, koncerter, events, konferencer og udstillinger, der fortrinsvis er produceret andre steder? Bliver Aarhus så ikke bare et "skelet, en kulisser for forestillinger, man inviterer ind", som Hans Petersen omtaler i sin leder "Benspænd for en aktiv spiller" fra den 22. sept.? Tendensen er fortsat, at kunstnere flytter fra Aarhus i stedet for at flytte til Aarhus. Det skyldes ikke, at Aarhus ikke er en attraktiv by at bo i, for det er den, men det skyldes, at vi ikke har de kulturelle arbejdspladser, der skal til, når kunstnerne først er groet ud over vækstlaget. Var det tanken eller visionen med Aarhus 2017?

Teatret Svalegangens vil altid emme af aktivitet, og vi vil knokle dag og nat for at levere unikke scenekunstneriske oplevelser med herboende professionelle kunstnere. Vi vil kæmpe for at ændre, at vi i dag har 25 skuespillere mindre samt en lang række færre instruktører, scenografer og komponister tilknyttet, end da jeg tiltrådte for syv år siden. Ikke for teatrets skyld, ikke for kunstens skyld, men for Aarhus' skyld. At kunstnere og kulturfolk lever og bor i en by skaber en

Jeg håber meget at fremsynede politikere vil beslutte sig til at Aarhus skal være en producerende by og ikke blot en præsenterende by

identitet, der rækker ud over den kunst, som de ansættes direkte til. Jeg kender ingen der "fiser den af på dagpenge", som fordømmen siger. Tværtimod kender jeg et utal af scenekunstnere, der ved siden af skaber aftenskoler, fundraiser til egne projekter og laver nicher ved at fx undervise erhvervslivet. De skaber merværdi og omsætning i såvel den private som den offentlige sektor. Men vigtigere end det, de skaber indhold, liv og identitet til byen.

Visionen der tog toget

En vigtig effekt af Aarhus 2017 har været erhvervslivets opbakning. De kan se værdien af en stærk kunstscene, blandt andet for at fastholde for dem kompetente medarbejdere i Aarhus. Et eksempel er Teatret Svalegangens partnerklub BRØLET, hvor erhvervslivet på meningsfuldvis bakker op for, at vi kan skabe mere aktivitet. Men denne tendens må ikke stå alene, hvis byen vil udnytte momentet fra Aarhus 2017 og skabe en reel legacy eller arv, der er bæredygtig.

Jeg håber meget at fremsynede politikere vil beslutte sig til at Aarhus skal være en producerende by og ikke blot en præsenterende by. Ellers vil kulturhandlingsplanens vision om kultur, der sætter dagsordenen sætte sig på toget til København sammen med størstedelen af de skuespillere, dramatikere og kunstnere, der uddannes her. Næste skridt er at de, der kæmper for det scenekunstneriske miljø i Aarhus også rejser herfra. Så kan det jo være at situationens alvor bliver så tydelig, at byen selv begynder at gentænke... se det ville være en ægte "Legacy" efter Aarhus 2017.

Aarhus Teater: "Edda" - Instruktion: Robert Wilson - Foto: Lesley Leslie-Spinks

ANNE ZACHO SØGAARD SVARER

Der var mange samarbejdspartnere fra erhvervslivet, som jeg tror var mere tilbøjelige til at medvirke og samarbejde med os fordi projektet var et 2017 projekt.

Har Kulturbyåret gjort en kunstnerisk forskel for jer? (har der været flere penge, bedre muligheder e.l.?)

Ja jeg synes der har været en større risikovillighed ift fx at lave noget der ikke har været set før- med Aarhus Teater lavede jeg til Kulturbyåret "FRAGT" en site specifik forestilling på industrihavnen. Der var mange samarbejdspartnere fra erhvervslivet, som jeg tror var mere tilbøjelige til at medvirke og samarbejde med os fordi projektet var et 2017 projekt. Det var mit indtryk, at der var lidt højere til loftet kunstnerisk, da institutionerne gerne ville vise noget ekstraordinært og var mere villige til at turde noget nyt og uafprøvet.

Og generelt er det er mit indtryk at Kulturbyåret var godt for Aarhus Teater.

Har Kulturbyåret gjort en forskel for jer personligt? (har I fået nye perspektiver, aha oplevelser eller bare anderledes oplevelser e.l.?)

Personligt ville jeg gerne have haft mere tid til selv at se mere. Jeg havde for meget om ørene til at få booket billetter til en masse forestillinger. Men jeg var glad for at se at der var så meget i det offentlige rum fx. den israelske koreograf Dana Yahalomis "Rescue" performance. Jeg har hørt om hendes arbejde gennem fælles bekendte i Berlin og pludselig det det jeg så foran Magasin på vej til prøve.

Hvad kommer Kulturbyåret til at betyde for scenekunsten fremover (eller bare i 2018?)

Det er jo det store spørgsmål, om Kulturbyåret på den lange bane kommer til at gøre en forskel for kulturlivet i regionen og så også for scenekunsten. Jeg tror, at det er op til de

enkelte producemedede huse at fortsætte med at være kunstnerisk modige i tiden efter. Publikum, som var meget opsøgende ift de scenekunstnerisk tilbud kommer nok til at være lidt mindre aktive, men så skal de jo holdes til ilden. Det er nok ikke realistisk at fortsætte det samme niveau som 2017, men hvis der bare er 20 pct mere mod, end der har været tidligere, så er det også et fremskridt. Men det er op til alle teatrene i byen ikke at sige, "nå puha så er vi ovre det" og så bruge erfaringerne fra Kulturbyåret til noget i de kommende år.

Er der f.eks. skabt nye samarbejder?

Med "FRAGT" opstod mange nye samarbejder med virksomheder som f.eks Aarhus Havn og også med kunstnere fra Burkina Faso. Virksomhederne som almindeligvis ser Aarhus Teater, som en institution de kunne

*Public Movement: "Rescue"
Instruktion: Dana Yahalom
Foto: Anne Maniglier*

være sponsor for, var nu med i en kunstnerisk proces og alle parter fik i det konkrete samarbejde et nyt blik på deres eget område. Med danserne fra Burkina Faso har der allerede i månederne efter forestillingen være mere udveksling, da jeg har linket dem til en anden instruktør som skulle til Ouagadougou og arbejde.

Tror I den store (økonomiske) satsning var det hele værd?

Ja det synes jeg. Det er altid vigtigt at lave store kulturelle satsninger uden for hovedstaden. At lave overbud et nyt sted. Man kan jo altid diskutere om man burde have fået mere for pengene på den lange bane, og der var lidt for mange fancy gæstespil og lidt for lidt egenproduceret, men det synes jeg ikke skal indvirke på om satsningen har været det værd, det er der ikke tvivl om at den har.

HELGE REINHARDT SVARER

... selve de i forvejen etablerede teatre i byen gav ikke ligefrem opmærksomhedsskabende nye impulser

Kulturåret har for mig været en blandet fornøjelse, idet jeg kun oplevede enkelte udendørsarrangementer, som dog ikke gav mig nye, eksperimenterende sanselige indtryk.

Selve åbningshøjtideligheden og ankomsten af bådene fra Mygdal/Nordjylland var dog en meget lovende visuel start, men... performance ja -- men... teater som kunne have været en ekstra spændende dimension savnede jeg... Masseoptrin og processioner i slowmotion siger mig ikke så meget...

... selve de i forvejen etablerede teatre i byen gav ikke ligefrem opmærksomhedsskabende nye impulser, udover meget små variationer over kendte teamær. Århus Teater samlede nok et mere bredt publikum af unge og nye tilskuere, til sine musikalske forestillinger.... Men det var vel som forventet med det program.

I modsætningen til Kulturbyens sekretariats oplysninger og oplevelser af virkningerne på byens befolkning og økonomi, havde jeg nok en mere mat oplevelse udefra udnyttelsen af den kæmpe økonomiske investering... Det kan dog være at byens brand udadtil, som en smuk og hyggelig by, fremover har fået en større synlighed, med deraf følgende effekt for handelsstanden og de i forvejen glimrende kulturelle museale institutioner.

Det er meget sandsynligt og oplagt, at jeg ikke er den rigtige til at blive citeret, selvom jeg med stor optimisme, (men måske med for store forventninger), forventede Kulturby året 2017 som et muligt fyrværkeri af få, men enestående oplevelser indenfor teater- musik- og billedkunsten...

...i stedet blev det til utallige halvstore og små arrangementer i spredt fægtning og for det

meste med vanlig indhold.... og jeg manglede det nyskabende, enestående eller blivende, når man ser på det store million-beløb man investerede....

*Kærlig hilsen
Helge*

Aarhus 2017 Åbning - Foto: Henrik Bjerregrov

M E D M Y R E R S O M H O V E D P E R S O N E R

*Med myrer som hovedpersoner
"Vandringsforelæsning om myrer"
af Secret Hotel*

Som det vil være nogle bekendt, arbejder Secret Hotel med deltagerbaseret eller tilskuerinddragende scenekunst; oftest med relation til den naturlige verden ("naturen"), og næsten altid med en eller anden form for servering. Det tilskuerinddragende var nyt og måske sært for bare få år siden, men er jo nu at finde som greb i mange forskellige slags værker, hvilket er rigtigt spændende at følge med i. En hel naturlig og interessant udvikling, tænker jeg, i en tidsalder, hvor det at være medskabende af sine oplevelser er centralt, eller i hvert fald noget, kulturforbrugere bl.a. efterspørger.

Men en ting er, hvad der er bliver inddraget som greb, tilgang og tænkning i vor arbejdsfære; scenekunsten. Noget andet er, hvad

potentielle billetkøbere kan forholde sig til, FØR de køber billet. Her må der kreativitet til i betegnelser og beskrivelser, hvis også lidt andre tilskuertyper end de vanlige teatergængere skal blive både nysgerrige og modige nok. Derfor valgte vi at kalde vort nyeste værk "Vandringsforelæsning om myrer". Men på trods af titlen, er det i mine øjne et stykke scenekunst, med formidlingselementer. Det er en vandringsFORESTILLING med forelæsningsELEMENTER, hvor der både er tænkt over oplevelsen både "indefra" og "udefra" Jeg har fra kollegaer hørt argumentet, at når man skaber værker, der udfordrer grænserne for teater/scenekunst, bør man finde på titler med ordet 'teater' i, men... det synes jeg personligt er lige lovlig læsevejledning nok. En anden skulle ikke anmelde, fordi "men det er jo et foredrag?!" Nej, det er bare titlen, der lugter sådan; kom nu ind i kampen! Vi har i hvert fald ikke haft problemer med at få udsolgt,

Men det er jo en interessant diskussion, hvad ER teater? Er det udgangspunktet eller resultatet, der skal være afgørende?

eller modtaget nogen kritik af oplevelsen. Men det er jo en interessant diskussion, hvad ER teater? Er det udgangspunktet eller resultatet, der skal være afgørende? Hvis man ser på tekstuddraget fra pressemeddelelsen her, så er de to scenekunstners rolle i værket underspillet – den ser ud til at være på linje med forskernes. Men det er jo ikke realiteten. Værket er skabt i en delvist kollektiv proces, men igangsat, tænkt, rammesat og styret af to personer med rødder og aktiv praksis i scenekunsten; der er arbejdet med forløb, oplevelse, dynamik og komposition, diverse skift, positioner (for de, der udsiger, de, der lytter, de, der "kommenterer", etc.), blikretninger, kostumering, genstande, etc. Men vore to navne sælger ikke lige så meget som fx en aktuelt hot myreforsker kendt bl.a. fra "Tænkepauser"-serien – så herrerne kom først i pressemeddelelsen. I kender jo alle sammen disse overvejelser og tilpasninger.

Fra pressemeddelelsen:

En myreoplevelse med vandring, foredrag, sansoplevelser, installationer, mad og lyd-landskaber, skabt og præsenteret af Secret Hotel, Aarhus.

[...]

Værket er et mix af en vandringsforestilling og en forelæsning: Myreforsker Joachim Offenberg fortæller om myrernes verden, og hjemeforsker & antropolog Andreas Roepstorff trækker tråde og perspektiver mellem menneskenes og myrernes måder at organisere sig på. Scenekunstnerne Betina Birkjær og Christine Fentz har skabt oplevelser for gæsterne, som undervejs tilbydes ændrede perspektiver på verden. Lydkunstner og kemiker Maiken Vibe Bauer byder på myrelyd og kemiske lydværker, så alle sanser kommer i spil. Vandringsforelæsningen er den første i en serie om andre af naturens fænomener

Tilbage til arbejdet; jeg skrev om indefra og udefra: Vi arbejdede med oplevelsen "indefra" værket – dvs. de gæster (som jeg ynder at benævne publikum), der har løst billet

og trækker i den hvide dragt – og "udefra"; det som tilfældigt forbigående ser og oplever (diverse parkgæster). I sidste Det Postomdelte blev der bragt en fotocollage, hvor det meget tydeligt ses, at gæsterne og de optrædende i ens dragter er et æstetisk indslag i sig selv i den meget grønne Botanisk Have i Aarhus – også for forbigående. Vort arbejdsfokus var naturligt nok indefra, på oplevelsen for de folk, som havde løst billet gennem Folkeuniversitetet. Men det var spændende også at se nærmere på de større "park-konsekvenser" af vore æstetiske, fortælle-mæssige og praktiske valg.

Gennem Aarhus 2017's (desværre totalt oversete) festival Little Rebellions* havde vi en pilotpremiere i august, og vor endelige premiere fandt sted 1 mdr. senere under Folkeuniversitetets årlige Hearts & Minds Festival.

** Oversete i den forstand at der desværre ikke blev lavet nogen overordnet og specifik PR for Little Rebellions, hvilket gjorde at selv værker med meget få tilskuere nogle gange havde problemer. Dels at festivalen burde have været anmeldt og behandlet af nogle af de fagligt kompetente instanser i landet: Det var den største samling af hovedsageligt lokalt produceret, tilskuerinddragende og stedsspecifik scenekunst; altså både FRA og foregående i Aarhus. Og*

Myrerne (som dog ikke gennemgik nogen traditionel hovedrolleudvikling) var af arten *Lasius Fuliginosus*, på dansk kaldet orange-myrer (bl.a. kendt fra Noma). Disse myrer siges at være de mest velsmagende i verden, og skæbnen ville, at jeg selv har en stor bestand på min jord på Mols. Så, evt. kan jeg få mig et bierhverv, da de indbringer 200.000kr/kiloet, eller 1 kr. pr. myre, når en gourmetrestaurant har brug for dem! De

den blev forbigået, trods en indsats for at få noget synlighed. Konklusionen må være at pressebilledet desværre pt. er sådan, at kunst skal foregå i hovedstaden for at få noget dækning. Det er trist i så lille et land. Og det er ikke de enkelte instanser skyld alene, dette er et strukturelt problem! Noget som jeg og mange lokale kunstnere her håber at iscene virkelig kan være med til at rykke på.

smager faktisk også rigtig godt... Måske viser vi værket i Kbh. i maj/juni, måske får det mulighed for at turnere – og så får flere chancen for bl.a. at smage!

Hver gæst fik undervejs et glas med 1 myre i, og denne skulle de så forholde sig til på forskellige måder, og til slut vælge om de ville spise den eller gendudsætte den til sine tuekammerater i et specialfremstillet såkaldt fornicarie. Denne relation til myren, udover til gruppen af andre gæster og de fem optrædende, var et vigtigt element i "indefra"-oplevelsen.

Overordnet var det utroligt berigende at arbejde med helt andre faggrupper, som ikke kender scenekunstens div. lingo, vanlige arbejdsforløb, greb og meget andet. Dels stilles der selvfølgelig andre spørgsmål, dels er disse personers viden og deres måde at forholde sig til den og formidlingen heraf meget inspirerende. Der bliver kastet lys på mange aspekter af vores verden; fx – helt logisk – skal det forklares specifikt hvilke faser vi regner med at gennemgå i en arbejdsproces uden manuskript. Det var også spændende at være vidne til og trække inspiration fra de videnfelter, jeg havde inviteret: Biologien, som Joachim repræsenterer, Maiken Vibes kemiske kundskaber omsat af hende selv til lydkunst, og Andreas' to felter; antropologien og hjerneforskning, som jo traditionelt har en fod i hver sin lejr, den humanistiske og den sundhedsvidenskabelige. At skabe et stykke scenekunst sammen med helt andre faggrupper finder jeg udviklende for de scenekunstneriske kompetencer; at omsætte div. elementer – fakta, historie, etc. – til sansning, oplevelse og forløb. Der er simpelthen andre typer øjne på processen. Udover myrernes selvfølgelig... men de er dog ret nærsynede.

SHO:

Secret Hotel skaber tilskuerinddragende scenekunst – oplevelser, der er sanselige, nærværende, innovative og stimulerende for intellektet. Vi tilbyder nationale og internationale produktioner og coproduktioner, og sætter gennem vores flerårige undersøgelse "Landscape Dialogues" tematisk fokus på forbindelsen mellem mennesker og omverden. Secret Hotel har base i Aarhus, og udvikler et residenscenter i Mols Bjerge Nationalpark, hvor workshops, netværksevents, residenser o.lign. foregår. Secret Hotel ledes af instruktør, dramaturg og performer Christine Fentz.

En kort videosmagsprøve på værket kan findes på vort site:

<http://www.secrethotel.dk/produktioner/aktuelle/walking-lectures/>

Fotos: Lotus Lykke Skov, og Martin Dam Kristensen, Folkeuniversitetet

SÆBEBOBLERNES ÅR?

2017 var en intens, koncentreret investering. Men sluttede det her? Eller blev det også begyndelsen på noget, et startskud?

Fornyelig var vi til Scenekunstnerisk Nytårskur arrangeret af Performing Arts Platform i Aarhus. Størstedelen af det aarhusianske scenekunstmiljø var samlet til denne begivenhed.

Aftenen var præget af varme, nysgerrighed og forståelse for hinandens arbejde og situation. Og der var stor lyst til at fejre hinanden. Som Charlotte Mors, den ene af Platformens to ledere, sagde i sin tale, var 2017 et udover alle grænser travlt år for scenekunsten i Aarhus. Når vi så rundt på vores kollegaer, nikkede alle samstemmende.

Når samtalen faldt på 2017, virkede vores kolleger tilfredse. Men også mætte og lidt trætte efter et travlt og udfordrende år.

For travlt har det været – så travlt at vi ofte ikke kunne finde plads i vores kalender til at

se vores kollegers forestillinger, projekter og iscenesættelser i Aarhus og i Regionen.

På en måde et drømmescenarie i vores branche, men nu hvor vi begynder at kunne trække vejret igen, dukker der tanker op om mere tid, rum og økonomi.

Og en snigende fornemmelse af en vældig koncentration af aktiviteter og opgaver, der forsvandt på slaget 12, da 2017 blev til 2018 og fortryllesen blev hævet.

2017 var en intens, koncentreret investering. Men sluttede det her? Eller blev det også begyndelsen på noget, et startskud?

Med byrumsprojektet Moving Spaces gjorde vi et forsøg. Her søgte vi at bevæge os uden for teatrets rum og skabe nye samarbejder, lokal forankring og langsigtede produkter og resultater. Moving Spaces, produceret af Teater Seachange, var et Kulturhovedstad

Aarhus 2017-projekt og et samarbejde mellem 5 Aarhus-kunstnere. Oprindeligt var projektet tiltænkt Aarhus by alene, men siden opdyrkede vi gode samarbejder med 5 andre byer i Region Midtjylland og projektet voksede således fra lokal til regional størrelse.

“Enhver by har behov for at blive bevæget”, var vores udgangspunkt, og sammen med de 6 kommuner, og med støtte fra Statens Kunstfond, Region Midtjylland, Aarhus 2017 og flere private fonde har vi fået mulighed for at lave et byrumsprojekt, der er et demokratisk udsagn om, at kunsten godt kan virke og bevæge i et folkeligt rum. At man kan gå sammen med de, som har et dybt kendskab til den enkelte by om at vise, at kunsten ikke kun hører til i fine huse ved særlige lejligheder, men at den kan leve og have tyngde i hverdagen på de helt almindelige steder, hvor folk færdes, arbejder, leger og lever i det daglige.

Projektet var allerede afprøvet som pilotprojekt skabt af de fem Aarhus-baserede scenekunstnere, Isabelle Reynaud, Kasper Daugaard Poulsen, Tina Andersen, Mette Aakjær og Barbara Simonsen, der også er kunstnerisk leder af Teater Seachange. Det viste sig at kaste en masse positive reaktioner af sig, hvilket affødte både refleksion og inspiration til mere arbejde i byrum hos kunstnerne, der ellers mest har haft deres virke i egentlige scenerum.

Efter at have afprøvet den form for anvendelse af scenekunstneriske greb i et offentligt byrum, var vi klar over, at vi havde fat i noget. Sådan at hive kunsten ud til publikum, i stedet for – som vi så ofte gør – at hive publikum ind til kunsten, åbnede både for nogle helt andre muligheder kunstnerisk, men også for et langt bredere publikum. Vi indså, at vi havde fundet en meget direkte måde at

demokratisere og give en real life-betydning for mange flere, end vi kan, når vi laver forestillinger i en teaterbygning.

Begreber som mangfoldighed, tilgængelighed og relevans lå os stærkt på sinde. Uanset hvad vi lavede, ønskede vi at det havde relevans for de lokale borgere ved altid at tage udgangspunkt i netop deres by, og at værket skulle være tilgængeligt for alle uanset alder, køn, baggrund, økonomi mm. At tage et skridt væk fra det mere etablerede scenerum, hvor man feks. ofte kan købe sig til en bedre plads afhængigt af ens pengepung.

Moving Spaces kastede mange værker, happenings, installationer mm. af sig i hhv. Aarhus, Horsens, Ringkøbing, Lemvig, Herning og Silkeborg.

Vi nød at være to sidestillede iscenesættere, og fortsatte vores samarbejde fra projektets

spæde start, der i øvrigt også blev bragt som artikel i *Det Postomdelte* under titlen "Når Stedet får en anden lyd" (nr. 52, Marts 2013) Det var vigtigt for os, at værkerne ikke skulle være invaderende, men inviterende og til rådighed for den med lyst og overskud til at tage det ind. Det overskud har man ikke nødvendigvis, når man bevæger sig i det offentlige rum, og der skulle slet og ret være mulighed for den forbigående for at sige ja eller nej til værket.

Silkeborg

Til Fredensgade i Silkeborg skabte vi et permanent værk, *At åbne et vindue*. Et overdimensioneret vindue til et "andet" Silkeborg. Under vores forberedelser blev vi mere og mere forelskede i Fredensgade. I begyndelsen af Fredensgade ligger der en udbændt bus-terminal overfor en stor mørk mur. Her mødte vi en venlig, snakkesalig alkoholiseret mand. Han sad på en bænk ved busterminalen. Der lugtede af tis og røg i gaden. Manden fortalte, at det før i tiden myldrede med mennesker lige her, hvor han befandt sig. Det var bedre dage, travlere dage.

At åbne et vindue er inspireret af mødet med flere af de mennesker, der bruger Fredensgade som deres tilholdssted. Af gadens historie. Af dens funktion som station og transportvej. Af gaden her og nu. Mange mennesker har taget bussen herfra, både voksne og børn. Nogen er her stadig.

For over 100 år siden lå der her et "afholdshotel" med store trævinduer, der inviterede indenfor. Hotellet blev opført i 1887, og blev samlingssted for de forskellige afholdsløgere i byen. Siden har det været benyttet som var mestue af byens arbejdsløse. Og i 1970'erne som samlingssted af de første jugoslaver. Fredensgade har en lang tradition for at

skabe ro og give ly, varme og muligheder. I dag huser Fredensgade en udtjent busstation overfor en mørk mur; hvad har man udsigt til herfra?

Når vi har brug for at tænke, kigger vi ofte ud af vinduet.

Hvad om vi kunne skabe et kig gennem muren, gennem væggen, et vindue til et "andet" Silkeborg? Et nyt perspektiv på et gammelt sted - med et twist.

Ser man *ud* af vinduet eller ser man *på* vinduet? Det er ikke så vigtigt, bare man ser.

Ringkøbing

I Ringkøbing tog vi udgangspunkt i Nygade, et af byens små strøg. Gadens belægning skulle renoveres og som en del af dette arbejde greb vi chancen til at intervenere et sted mellem fortid og fremtid. Vi gik i arkiverne, både de lokalhistoriske ism. Ringkøbing-Skjern Museum, og de lokale borgeres via interviews og besøg. Vi besøgte plejehjem og

børnehaver og bad dem om at skrive/filme/indtale beskeder til fremtiden. Og fotograferede et hav af Ringkøbings borgere. Det kom der bla. en tidskapsel ud af, som nu ligger begravet under Nygades nye belægning de næste 40 år, samt et portræt af tre af Nygades markante huse; boghandlen, urmageren og herreekviperingsforretningen. Husene beskriver hver sin epoke af Ringkøbings historie, og gennem fotografier, tekst, lyd og film tegnes et portræt af husets beboere, af byen og borgerne, af tiden og landet. Lokalhistorie er Danmarkshistorie.

Efterhånden som gravearbejdet i Nygade skred frem, inviteredes borgerne ind i husets historie gennem de interaktive plancher placeret foran eller fastmonteret på husene.

Plancherne blev sat op i højsommeren og hænger der endnu. Trykt på dansk og tysk, til ære for den store antal turister, der årligt besøger byen.

Aarhus

Bor man i Aarhus, kender man Telefonpassagen. Og man kender den, fordi den stinker. Og fordi den er en meget bekvem

smutvej fra et strøg til et andet. Derfor er den meget befærdet, trods lugten af tis og bræk. Her er det med at holde sig for næsen. På særligt slemme dage gælder det om

ikke at trække vejret, når man går gennem Telefonpassagen.

Lugt kan vække stærke følelser og erindringer. Intet under at Telefonpassagen er blevet et ubehageligt -og om natten sågar skræmmende- sted at være.

Et af vores greb i den lettere ende af skalaen, var slet og ret at ændre på lugten.

Det var oplagt for at kunne flytte dette rum til noget mere positiv. En duftinstallation, hvor vi forsøgte at give rummet tilbage og gøre det positivt at være i igen. Uden at fortrænge eller overdøve selve det fysiske rum eller ændre det totalt.

Med duftposer og små vindmaskiner monteret i loftet, blev det til duften af friskvasket tøj og sæbe. Og runde farverige lamper til at lyse om natten, som sæbebobler, der reflekterer sollyset.

Installationen fik mange -rosende- ord med på vejen, både ved ophængningen og vedligeholdelsen, og til vores store glæde

blev installationen taget imod med åbne... næser – flere forbigående forslag lige ud, at kommunen gjorde installationen eller konceptet permanent. Behovet var ikke til at overhøre.

Vi tænker ikke det er stor kunst, men en stor og positiv effekt med få og enkle midler.

”Sæbebobler” kaldte vi duftinstallationen. Den blev taget ned efter de aftalte 2 uger. Nu lugter der igen af opkast og urin...

Måske kunne man i højere grad have benyttet 2017 som en mulighed til at skabe forankring og mere langsigtede investeringer og strategier, som et middel til at skabe og fastholde den kritiske masse, der tales om, og de blivende miljøer, der efterspørges. Begge dele er her jo allerede, men de kunne løftes, udfoldes og styrkes ved en større tillid og fremadrettet tænkning.

FAKTA

Isabelle Reynaud er sceneinstruktør, underviser og kunstnerisk leder af Carbon Kasper Daugaard er koreograf, danser og performer, tidl. medlem af PUS og nuværende medlem af Aarhus Kunstråd Moving Spaces, produceret af Teater Seachange, er en række installationer og events, som foregår i byens rum i 6 større midtjyske byer i løbet af 2017-18

B O R A B O R A

Det århusianske publikum fik mere dansk og international dans og visuelt teater end nogensinde før

2017 gav ekstra vind i de internationale sejl på Bora Bora

Det århusianske publikum fik mere dansk og international dans og visuelt teater end nogensinde før i 2017. Kulturhovedstaden gav ekstra muskler til dansescenen Bora Boras internationale arbejde, som både Aarhuspublikummet og kunstnere fra ind- og udland vil nyde godt af fremover.

– Vi må takke både publikum, kunstnerne, kulturhovedstaden og vores teaterkolleger i Aarhus for stor opbakning dette år. Det har skabt mange nye muligheder, så Bora Bora kan fortsætte sin fremgang både nationalt og internationalt, siger Jesper de Neergaard, kunstnerisk leder. 2017 har været det travleste år nogensinde for den nu fem et halvt år gamle dancescene. Bl.a. med to festivaler, et jubilæum med et verdensnavn og personlig rekord i danske

co-produktioner. Læg dertil de ambitiøse fremtidsplaner, der har været i støbeskeen sideløbende.

– Alt i alt en masse aktivitet, der betyder, at århusianerne fortsat vil opleve Bora Bora som en udfordrende kurator af unik og relevant scenekunst af høj kvalitet, siger Jesper de Neergaard.

Verdensnavn i intime rammer

I februar kunne Bora Bora fejre sin 5 års fødselsdag med totalt udsolgt til det internationale topnavn fra London, Hofesh Shechter. – Nogle gange er vi lidt humlebien, der flyver på trods. At kunne præsentere et navn som Hofesh Shechter på et teater som Bora Bora er nærmest uhørt. Men han gav publikum en luksusoplevelse, da han normalt optræder på de store teatre rundt i verden. Det lykkedes helt praktisk pga. det hårdtarbejdende og

dygtige tekniske team på Bora Bora, siger Jesper de Neergaard.

Stor europæisk festival

En ekstra fjer i hatten kom i slutningen af april, da Bora Bora på Spring Forward-festivalen på tre dage præsenterede 20 europæiske forestillinger udvalgt af teater-netværket Aerowaves. Det lokale publikum fik følgeskab af omkring 200 internationale danseteaterkuratorer. Forestillinger og videoreportager fra festivalen blev streamet live til 15.000 seere over hele verden. Det århusianske kompagni HimHerAndIt, der var udvalgt for andet år i træk af Aerowaves, præsenterede sin forestilling "WOMAN".

Festivalen foregår hvert år i en europæiske storby og Weekendavisens anmelder Majbrit Hjelsbo konkluderer, at Bora Bora havde sat "Aarhus eftertrykkeligt på dansens verdenskort."

– Ved hjælp af Kulturhovedstadens beredvillighed, økonomiske støtte og team af frivillige samt et forbilledligt samarbejde med byens andre scener – Musikhuset, Svalegangen, Godsbanens Åbne Scene, Refleksion og Katapult – samt Performing Arts Platform blev festivalen en succes. Aarhus-udgaven blev af både deltagerne og ledere af Aerowaves kaldt for "den bedste Spring Forward nogensinde". Det er vi utroligt stolte over, fortæller Jesper de Neergaard og fortsætter: – Det er af stor betydning, at Aarhus som kulturhovedstad har stor indsigt i, hvor betydningsfuld sådan en festival er for en institution og for en by som Aarhus.

Babydans helt udsolgt

I efterårsferien og ugen efter præsenterede Bora Bora seks forestillinger – en dansk og fem internationale – for en helt ny målgruppe: De 0- til 5-årige. De resulterede i

overvældende interesse og der kunne meldes udsolgt længe før festivalen gik i gang. Den gode respons har gjort, at Bora Bora planlægger at lave festivalen igen i 2019. Til den tid også i samarbejde med teatre i Aalborg og Odense.

Success for lokale kunstnere

2017 var også året, hvor Bora Bora kunne præsentere hele otte nye co-produktioner. Både med kompagnier fra København og Aarhus. Især Aarhus-kompagnierne Don Gnu og HimHerAndIt Productions har oplevet stor interesse og fremgang. Don Gnu kan pt. kalde sig Danmarks mest turnerende dansekompani og har udover en stor Danmarksturné også slået sig løs på Edinburgh Fringe Festival igen i år. HimHerAndIt har i de seneste to år præsenteret sine forestillinger i 26 forskellige destinationer rundt i Europa. Næste år fortsætter de bl.a. i London og Paris.

Residency-center som international kreativ base

Bora Bora modtog i år en bevilling på 1,2 millioner fra staten over fire år samt 400.000 fra Nordisk Kulturfond til at skabe et internationalt "residency center". Centret vil modtage og fordele kompagnier på to-tre ugers intensive arbejdsperioder iblandt Bora Boras partnere i Jylland. De tæller bl.a. Svalegangen, Team Teatret i Herning, Black Box Theatre i Holstebro, Limfjordsteatret i Nykøbing Mors og en række højskoler fra syd til nord i Jylland, bl.a. Vestjyllands Højskole (se faktaboks). Bora Bora vil også sende danske kunstnere til udlandet til samarbejdspartnere i syv europæiske lande samt i Canada og Taiwan.

Nye internationale netværk

2017 var også året, hvor det mangeårige internationale arbejde bar yderligere frugt. Bora Bora blev optaget som medlem i EDN: European Dance-house Network. Et netværk af 37 af de største dansehuse fra 22 lande. – EDN er sammen med Aerowaves ubetinget de to vigtigste netværk indenfor danseverdenen i Europa. Her skal vi samarbejde

I februar kunne Bora Bora fejre sin 5 års fødselsdag med totalt udsolgt til det internationale topnavn fra London, Hofesh Shechter

om at give dansen, dansekunstnerne og ikke mindst publikum bedre vilkår. Igen kan vi takke Aarhus som kulturby for at fremstå som kulturelt aktiv og endeløs i fabrikationen af nye idéer, Jesper de Neergaard. Bora Boras internationale status fik også et skub mere, da producer Lotte Kofod Ludvigsen sammen med kun to andre danskere blev udvalgt til et fellowship i ISPA. International Society for the Performing Arts er en verdensomspændende organisation af producenter indenfor scenekunsten.

– I dette netværk kan vi via fremover udveksle idéer og erfaringer med med snart sagt hvilket som helst land på kloden', fortæller Jesper de Neergaard.

Mere dans i Aarhus

– I 2017 har århusianere opleve dans i alle afskygninger. Ikke kun på Bora Bora, men også hos vores kolleger på andre teatre og i byrummet. Det er den helt rigtige kunstform at bruge for en globalt orienteret storby, da dans gennem følelser og bevægelse er et sprog, som alle kan få noget ud af uanset nationalitet og alder. Det meste af Bora Boras program for foråret 2018 kan ses på www.bora-bora.dk i skrivende stund. Igen vil der være både internationale gæstespil og nye danske forestillinger på programmet.

Aarhus 2017 Åbning - Foto: Bo Amstrup

Tidligere teaterleder Birte Norst er død, 82 år gammel, efter lang tids sygdom.

Hun nåede at sætte sit store aftryk på dansk børneteater gennem næsten et halvt århundrede virke, idet hun var leder af Marionetteatret i Kongens Have fra 1968 til 2012 og således var med helt fra det moderne børneteaters start.

Det startede for alvor i juni 1966, hvor kunstmaleren Helgo Jørgensen begyndte at spille dukketeater i et læskur i Kongens Have. Birte Norst (f. Vemmer) havde som skolepige ført dukker for Helgo Jørgensen i bl.a. Lindevangsparken og vendte nu tilbage til dukketeaterverdenen. Allerede i 1968 overtog hun ledelsen af Marionetteatret, der et par år senere flyttede til den nuværende placering i en af parkens små pavilloner. Med engageret støtte fra hendes mand, Leif Norst, opbyggede hun gennem de næste årtier et driftsikkert og kunstnerisk attraktivt dukketeater, hvor

hun både skrev, instruerede og spillede, men også forstod at knytte en række dygtige og langtidsholdbare kunstnere til teatret, der for år tilbage opgjorde den årlige tilstrømning til sommermånedernes gratis forestillinger til op mod 40.000 små tilskuere og deres voksne. Inklusive turister og fagfæller.

Ifølge Leif Norst førte Birte Norst i perioden 1967-1999 dukker i 54 forskellige forestillinger på Marionetteatret, og 1975-2007 skrev og/eller instruerede hun 18 forskellige forestillinger på Marionetteatret.

Hun har også ført dukker på Det Lille Teater og i DR-TV, og i 1984 oprettede hun sammen med Morten Grue Dukkespilteatret, der spillede på Det Kgl. Teaters miniscene, Comediehuset.

At kvaliteten af de forestillinger, som Birte Norst satte på programmet, ikke fejlede noget,

fik man et håndgribeligt bevis på, da hun i 2007 kunne modtage Reumert-prisen for Årets Børne-/Ungdomsforestilling for 'Frikvarter'.

Birte Norst fik også UNIMA Danmarks Hæderspris 2012 - overrakt til hendes mand i 2013, fordi hun da var blevet ramt af alvorlig sygdom.

Det var formentlig medvirkende årsag til, at Københavns Kommune som fast støttegiver til teatret insisterede på, at sommerteatret skulle fusionere med Det Lille Teater, hvis man skulle bevare status og tilskud som lille storbyteater. Birte Norsts var permanent sengeliggende i sine sidste år, men Leif Norst sørgede for at holde hende informeret om aktiviteterne i det teater, der i så mange årtier var synonym med hendes navn.

(caj) teateravisen.dk - gengivet med tilladelse

Danske Sceneinstruktører og Arbejdermuseet har lavet en aftale, så medlemmer med familie får gratis adgang til museet. Vi bringer her en kort introduktion:

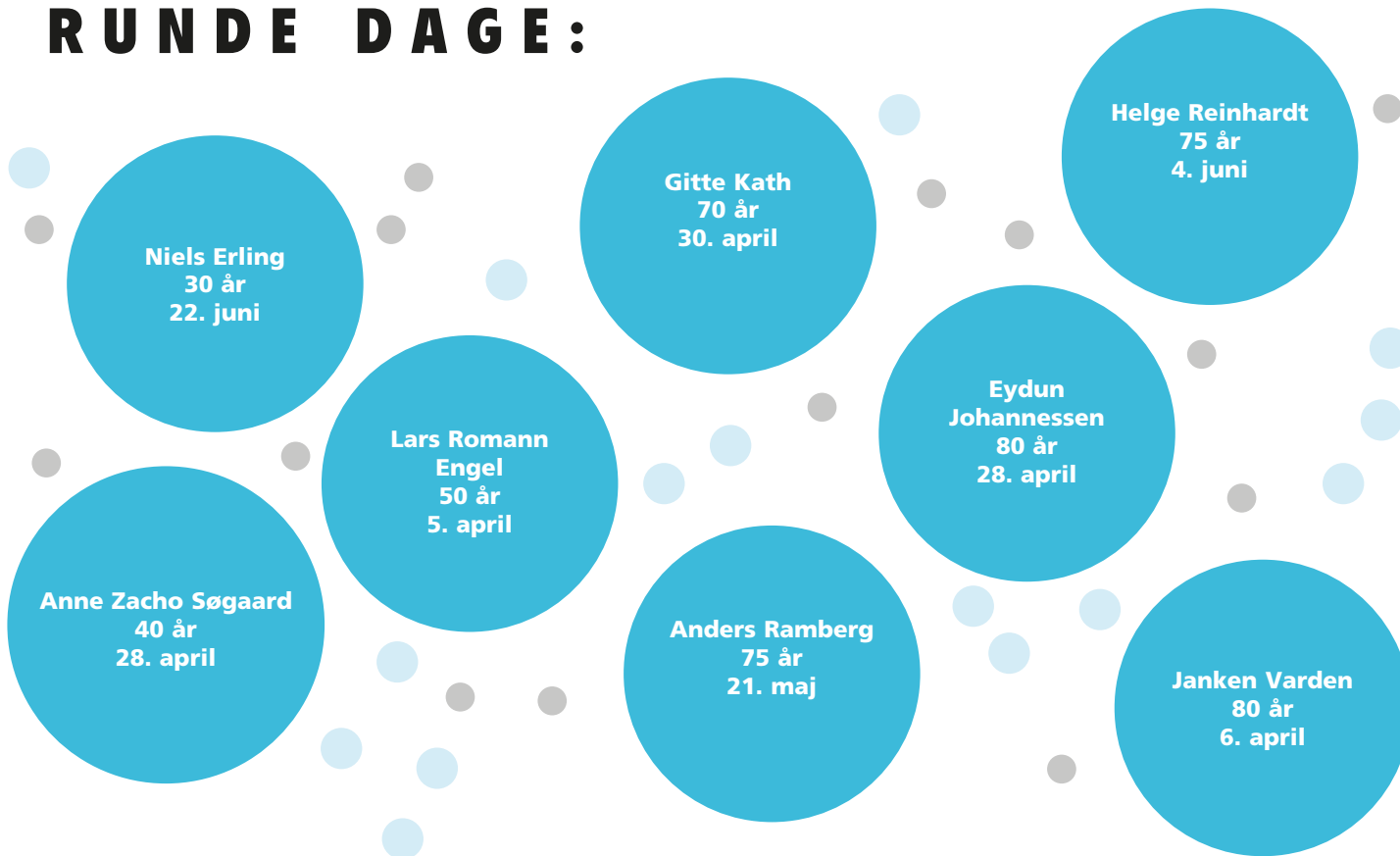
Arbejdermuseet – hjem til din historie

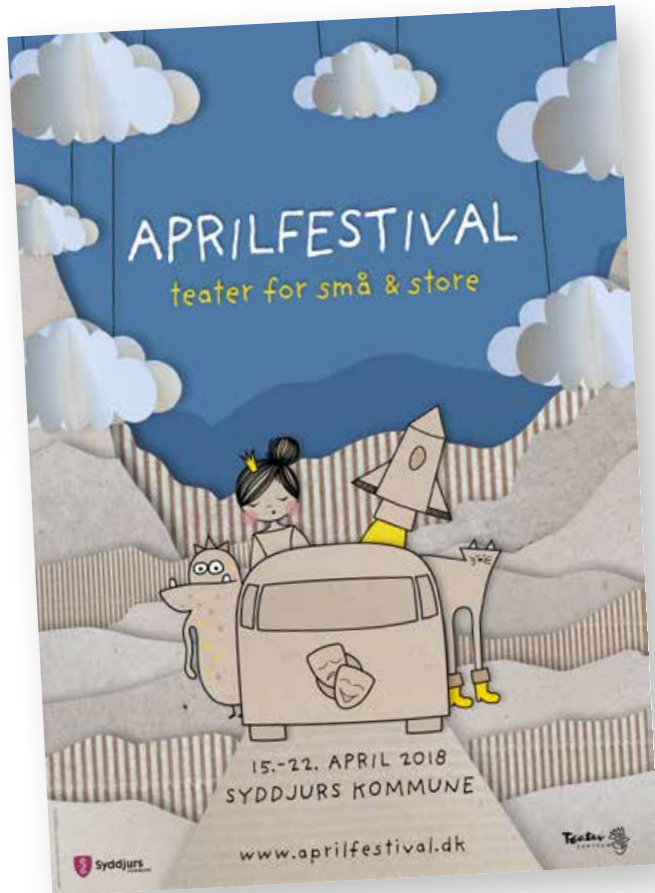
Allerede når I træder ind i bygningen i Rømersgade ved Nørreport, vil I mærke historiens vigesug komme tæt på. Arbejdermuseet har til huse i den fredede Forsamlingsbygning, der i 1879 blev opført af den danske Arbejderbevægelse. Og her i de historiske bygninger venter oplevelser for hele familien. Sammen kan I opleve dagligdagen i 1950'erne – og smage den berømte kiksekage samt kaffe med Rich's! I kan besøge familien Sørensen, der flyttede til København i 1885 og dykke ned i industriarbejdets historie. Lad jer føre ind i festsalen, der i mere end 100 år har dannet ramme om arbejderfester, kulturelle aktiviteter og faglige møder. På Børnenes Arbejdermuseum kan de mindste leve livet

som arbejderbarn i starten af 1900-tallet og prøve kræfter som cykelbud eller bryggeriarbejder. Måske skal de hjælpe mor med at købe ind hos købmanden eller gå til pantelåneren med fars vinterfrakke? Måske skal de gå til håndte på Staunings fagforeningskontor og renskrive en tale på en gammel skrivemaskine? På Børnenes Arbejdermuseum må ungerne røre ved alt og lege med alting! Når familien trænger til en pause, kan I købe ind i butikken, besøge kaffebaren eller spise smørrebrød i Café & Ølhalle "1892" - Københavns eneste fredede kælderbeværtning. Arbejdermuseet er åbent hver dag fra kl. 10 – 16 og om onsdagen fra 10 – 19. Der er et omfattende event- og udstillingsprogram, som annonceres på Arbejdermuseets hjemmeside og på facebook-side. Du har også mulighed for at tilmelde dig et nyhedsbrev for at få overblik over kommende aktiviteter.

Se mere på www.arbejdermuseet.dk

RUNDE DAGE:

Ophold og stipendier efterår 2018

DET DANSKE INSTITUT I ROM
ACCADEMIA DI DANIMARCA

Forskere indenfor alle grene af videnskaben, kunstnere indenfor alle kunstarter, arkitekter, musikere og forfattere kan nu søge studieophold på Det Danske Institut i Rom i efteråret 2018.

Som stipendiat på Det Danske Institut deltager du i et internationalt forsker- og kunstnermiljø. Du får adgang til byens enestående ressourcer i form af museer, monumenter, biblioteker, arkiver m.m. Husets personale står til rådighed med hjælp og vejledning.

Information om stipendiemuligheder og ansøgningskema findes her:
www.acdan.it/stipendier.html
Frist: 12. februar 2018

Instittutet har til huse i Kay Fiskers for- nemme bygning fra 1967 og ligger i Borgheseparken, få minutters gang fra Piazza del Popolo og Roms centrum (se www.acdan.it).

ACCADEMIA DI DANIMARCA

En lidet skøn lyd a la støvsuger får det grå plast i bevægelse, og over tid viser formen sig som en skikkelse med et hoved to arme og en krop uden veldefineret form.

*Det Frie Felts Festival SELECTED WORKS
Onsd.d.17.jan. CORPUS D.Kgl.Teater*

DET FRIE FELTS FESTIVAL åbningsstaler holdes i CORPUS Foyer af Direktørerne: GRITT ULDALL-JESSEN og ERIK POLD, som traditionen byder velkommen, præsenterer og taksiger en større række personer og institutioner, som professionelt eller økonomisk har været en vigtig del af realiseringen af festivalen.

Åbningsperformancen er et internationalt gæstespil fra Ungarn: TROPICAL ESCAPE af Sildenafill Fairy, som optræder i Copus´Asal. - Et stort plastunderlag er fasttapet direkte på dansegulvet, og bagerst i kongesiden, en større ophobning af grå uformelig plastikdug. - En lidet skøn lyd a la støvsuger får det grå plast i bevægelse, og over tid viser formen sig som en skikkelse med et hoved to arme og en krop uden veldefineret form. Skikkelsen

bevæger sig til et storladent musikstykke: filmmusik fra KING KONG - og udtrykker en særegen følelsesfuldhed, sit plumpe udseende til trods. I slutbevægelserne åbner bugen sig på plastvæsenet med et lydeligt drøn og ud vælter to skikkelser iført en minimaskedækning af hoved, genitalier og fødder hvori der er inddigtet og tilføjet balloner i forskellige former, som i næste dansesekvens inddrages som repræsenterende kropsdele, og indgår i korpulerende og muntre bevægelsesforløb. Kulminationen på ballonpas des deuxén er ballonernes endeligt, de knaldes og ud af dem kommer: sølvglimmer, underbukser, undertrøjer, galdegrøn væske og andre herligheder. I skiftet fra flor til undertøj mimer de to feer en længere scene til lydsiden af en italiensk film, hvor det maskuline og feminine univers divergenser udmales tydeligt. Efterfølgende glider lydsiden over i en optagelse af et kopulerende par, hvor

dansesekvensen både momentvis forstærker indtrykket og modsiger det som neutralt, voldeligt, ømt... Musiksiden er "Le Sacre de printemps" og afsluttes med skift til omvendte kasketter og cowboybukser og en ganske anden sag: en Artist Talk med tilføjelse af projektioner. - Udgangspunktet er performancenavnet: TROPICAL ESCAPE og viser hen til

flere tidligere kunstmaleres værker af drømmescenarier med naturkvinder- og settings på fjerne kyster. Der nævnes forfattere, musikere, kunstnere af alle køn og væsentlige udsagn og livsbegivenheder beskrives. - SILDENAFILL FAIRYs henviser til deres site, hvor Artist Talken er oplistet.

Denne performance er udvalgt af de to direktører, Grit Uldall-Jessen og Erik Pold og således ikke en del af Open Call-programmet. De to kunstnere holder mest til i Berlin og Budapest, og stammer henholdsvis fra Slovakiet: CSABA MOLNÁR og Brasilien: MÁCIO K. CANABARRO. Deres trupnavn: Sildenafil Fairy refererer til en Viagra-pille og "a small being, human in form, playfull and having magical powers...an openly homosexual man". CSABA og MÁCIO gør hver især rede for personlige kønsspecifikke erfaringer og oplevelser af andethed og omtaler performanceindledningens grå skikkelse som "Mother". - "The performance is playfull and entertaining, dealing with the subject of escapism and fantasy of a possible "tropical escape" (citeret fra programmet.)

"There is a noise" Foto: Freya Sif Hestnes

Hvis anklagede bliver sendt tilbage nu, vil døden være en sikker følge af åben erkendelse af et homosexuelt tilhørsforhold.

*WELCOME to DK paradoxteater
torsd.d.18.jan. CORPUS A-salen D.Kgl.
Teater*

Under overskriften WELCOME TO DENMARK vises "et dokumentar-teaterspil om det Danske asyl-system". De medvirkende er THOMAS GAMMELTOFT-HANSEN, som tidligere var ansat i Udlændingestyrelsen i en akademisk stilling, og i dette dokumentarispil, refererer direkte til denne funktion. SOLVEJ KYUNG-SOOK er skuespiller og varetager rollen som Forsvarer, ZACHARIAH KHANDUDU - i forestillingen Flygtningen/den anklagede, HENRIETTE ROSENBECK, skuespiller spiller rollen som den kritiske/Anklager og er Producent på Welcome to DK. Idé, Koncept og Instruktion: DANIEL VEDEL.

På scenen: et bord i ks bag hvilket Anklager, Forvarer og Klient/Flygtningen sidder.

Rygvendt mod publikum sidder Dommeren. - I scenens ds: en stol, et lille bord, en lampe anbragt på et ægte tæppe. - Spillet foregår primært ved bordet, de medvirkende projiceres op på bagscenen i løbet af forhøret, og afbrydes periodisk af Dommeren, som går midtscene eller til den lille private ø, for at kommentere udsagnene/handlingen og for at udspørge publikum. - Indholdsmæssigt ligger tyngdepunktet i Flygtningen/den anklagedes udsagn om sit homosexuelle liv i Uganda, der har kostet han vens liv, og forholdet til hans far. Holdningen til homoxesuelle i Uganda er livstruende, både på Regeringsplan og til privatpersoner som er givet frit lejde til at handle. - Familiens baggrund fremlægges, med moderen og en lillesøsters død, den stadigt mere truende adfærd fra folk i det offentlige rum, og selv i Kampala, hovedstaden på 1½ mill. indbyggere, er situationen usikker. - Der opfordres til genmæle, udspørgen og forslag

"Tropical Escape" Foto: Tom O'Doherty

fra publikum, og der bemærkes mange lækager i redegørelsen mht trusselsbilledet, det uforståelige - at flygtningen ikke kender sin vens efternavn, ikke erindrer ansigterne på nogen af overgrebspersonerne og flere steder har huller i sin fremlægning. - I de

afsluttende redegørelser, hvor den anklagede har det sidste ord, beskrives i kort form, at hvis vedkommende bliver sendt tilbage nu, vil trusselsbilledet/døden være en sikker følge af åben erkendelse af et homoseksuel tilhørsforhold. - Fra salen argumenteres for

og imod - og endegyldigt opfordres alle publikummer at sms-stemme på mobil om, for eller imod flygtningestatus, alternativt hjemsendelse. - I Finalen afdækkes den sigtedes status som værende en repræsentation af en andens historie. ZACHARIAH er i virkeligheden Journalist, flygtning fra Kenya, med ophold i Danmark. Historien om den homoseksuelle er en sammendigting af to cases, for at sløre vedkommendes sande identitet, fordi identifikationen som homoseksuel også i Danmark kan bringe en flygtning i fortræd i konfrontationen med sine egne landsmænd. - Kombinationen af dokumentar/scenisk fremstilling og efterfølgende interview ved GRITT ULLDAL-JESSEN med de medvirkende i foyeren, gav et redeligt, realistisk billede af Flygtningerrådets og Flygtningens forsøg på at afdække sandheden som basis for beslutningen og en nyttig konfrontation med publikums egne normer og retfærdighedssans.

*TECTONICS Danseatelier d.19.jan. 21.45
CORPUS B-salen Det Frie Felts Festival*

Publikum er placeret langs alle fire vægge, hvor også befinder sig monitorer/skærme med optagelser af musikvideoer, optræden, reklamer og som kører simultant med dansen. De ni unge dansende orienterer sig løbende med skærmens output og hinanden, overtager og repeterer bevægelsesmønstre, går i frys, arbejder solo eller en til en, eller flere; periodisk afbrydes en serie med en høj kommando, som får hele ensemblet til at skifte situation. Alle er i neutrale dragter uden farvefalbelader, og bare fødder; elektronisk musik/lydbase...

Ovenstående er dette apparatus' begribelse, og det er lærerigt, at begive sig ind i et ukendt univers og mærke sin grænse for - og dermed også udlægningen af - et kunstnerisk udsagn.

- I den efterfølgende «Back talk session» styret af Gritt Uldall-Jessen forklarede repræsentanter for Danseatelier at de har danset sammen siden de blev uddannet, de er 11 ialt, og udvikler alt sammen. - TECTONICS vol.III er udvalgt til festivalen af Curatorerne: KITT JOHNSON, JESPER PEDERSEN og MAJA LEE JENSEN.

Til orientering for kyndige i dette felt tilføjes her gruppens eget udsagn i citat: "The tectonics vol III er en rhizomatisk kortlægning af information gennem lyst og strategier. Den handler om værtskab videregivelse og oversættelse af information på tværs af og , gennem kroppe skærme og musik. Ud fra et ønske om at navigere gennem et væld af informationer i vores liv, skaber vi en levende kortlægning, der arbejder med en konstant akkumulering af lag og insisterer på at være i den kompleksitet dette indebærer.

Da vi kontinuerligt udvider og udforsker vores kunstneriske praksis, oplever vi, at lagene i stykket udvider sig sammen med os: Vi fortsætter med at fortolke og udfolde de oplysninger, der passerer mellem os, skærmene og musikken, idet kortlægningen finder sted."

Medvirkende: Karis Zidore, Ingvild Bertelsen, Marlene Bonnesen, Astrid Isolde Daun, Meleat Frederiksson, Emillia Gesiorek, Snorre Jeppe Hansen, Sandra Liaklev Andersen, Olivia Rivere, Nanna Stigsdatter Mathiessen. Producent: Danseatelier.

*DEAD THINGS Kongernes Lapidarium
LOUISE HAUGAARD JØRGENSEN Det Frie
Felts Festival*

Døde Ting opføres Site Specific i Chr. IVs Bryggeri, hvor publikum guides gennem trappeforløb og udstillingsgenstande bestående af gipsafstøbninger af klassiske værker. Et antal rækker af opstillede stole, et intermistisk ophængt gråsort bagtæppe - bag hvilket kunstneren anes med noget elektronisk gear - foran tæppet en mindre opsats med et lille artefact og en stol, udgør scenografien. I oplægget problematiseres "artificiel intelligens" og fremlæggelsen foregår 3-stemigt: 2 optagelser af Louise H.J.'s stemme via højttalere og den 3. LOUISE H.J. selv på stolen, på scenen iført en grå semiblank heldragt, kort hår, usminket, klart stemme, åbent blik. " ...if humans are animals, how is artificiality defined ?"... Teoretisk hviler teksten filosofisk

på John Searles idé om, at computere aldrig vil udvikle egen-bevidsthed "...They seem intelligent but are blindly following their programming." Ligesom de udstillede skulpturer der omgiver publikum er fjernet fra deres oprindelige sammenhæng, er de nu i museal sammenhæng at betragte som unikke kunstværker. "The museum is seen as a symbiotic lifeform, a possibly intelligent collage, a stomach with a very slow digestion."

Louise Haugaard Jørgensen er så venlig at sende mig den danske version af sit sceniske udsagn, hvor hver stemme har hver sin farve, så det muligt at genkalde sig situationen fra Lapidariet. - Et citat fra denne tekst viser med tydelighed værkets særlige udsagn:

I) "Hvor går du egentlig hen og trykker på off?

II) Hvad tror du ? Måske sidder jeg på gangene og spiller kort med andet arresteret potentiale, Måske er huden et medie mellem det lungeløse og det trukne vejr, som jeg misunder dig.

I) Det siger du kun, fordi min finger svæver over knappen.

II) Det siger du kun fordi du forstår min søvn.

III) Inde i kulturen er der sale med montrere og andre mennesker efter de har været i bad. Henne i naturen skinner det og regner. På gulvet bugner afvigelse fra nogens nærhed i gips og langsomt flere farver."...

"This is for her" - Foto: Søren Meisner

*THIS IS FOR HER Warehouse 9 SOFIE
VOLQUARTZ LEBECH Det Frie Felts Festival*

"The cell is very small. The walls are grey. They are made out of concrete. There is a window. But it is placed so high up that it is impossible to look out. Sometimes dust comes in the window. Outside the streets are leading to the city and the tourist attractions, Perhaps the pyramids, perhaps the Holiday Inn with its bullets holes and bomb craters, perhaps the Great Wall or Wailing Wall. It's incredibly far away. We are not saying anything about nationality. Or race. We are not saying anything about the outsourced torture. We are saying it's far away from us". - Sofie Lebech

Citatet er en del af forestillingen. Forestillingen er tekst i et rum med samme stemning som beskrivelsen i indledningscitateret. De 2 kvinder: SOFIE LEBECH og KATRINA BUGAJ

formidler teksten tilføjet få performative greb. 3 scener spilles om I) ofret II) torturen og III) terapien - ofre og bødler og hvad der efterfølgende sker med begge parter efter torturen: den der udfører torturen - den der udsættes for den og efter terapien: kommer man over det, videre, kan det glemmes - der er ingen enkle svar. - De 2 kvinder er i statur meget lig hinanden; bærer neutral bluse og bukser, spiller mest frontalt, stående i et enkelt lys. - Der refereres til samtaler med ofre, og ofre der ikke kunne tale om det. Om den engelske soldat der torturerede irakere i Abu Ghraib-fængslet. Hun blev dømt for mishandling og tortur af fanger, især ved at nedværdige dem seksuelt, og set i lyset af at Lynndie England gerne ville være meteorolog i det civile liv - og elskede naturen, bliver handlingerne endnu mere groteske og en direkte pendant til Hannah Ahrendts betegnelse af visse handlinger som "Den banale ondskab".

Sofie Volquartz Lebech er både uddannet skuespiller og Phd.studerende i research-baseret performance og finder kombinationen af videnskabelige studier og den sceniske realisation meget frugtbar: "...more opportunities to form a space of plural voices..." Hun har interviewet ofre og bødler i flere lande og boet og researchet i Argentina, hvor samfundet stadig bærer tydelige spor og stemninger i relation til torturen der fandt sted under det tidligere regime. Performanceen handler om kvinder som bødler og ofre.

KÆRE MEDLEMMER I FORENINGEN AF DANSKE SCENEINSTRUKTØRER

Der indkaldes hermed til
Den Ordinære generalforsamling 2018

Søndag 8. april kl. 15 - 18
Generalforsamlingen afholdes Nørre Voldgade 12, 1358 København K

Dagsorden:

1. Godkendelse af dagsorden
2. Gennemgang af det af bestyrelsen godkendte revisorpåtegmede regnskab
3. Bestyrelsens beretning
4. Forslag fra bestyrelsen
5. Indkomne forslag
6. Budget og forslag til kontingent for det kommende år
7. Forslag om anvendelse af midler fra kollektiv rettighedsforvaltning
8. Valg af bestyrelse
9. Valg til legatudvalget
10. Valg af kritisk revisor
11. Eventuelt

Generalforsamlingen afsluttes med et fælles måltid.

Bilag til generalforsamlingen udsendes ultimo marts til foreningens medlemmer.

Eventuelle forslag til Generalforsamlingen skal være sekretariatet i hænde senest 19. marts.

Tilmelding til Generalforsamling 2018 til sekretariatet senest 19. marts.

Bestyrelsen har besluttet at refundere transportudgifter for personer bosat uden for hovedstadsområdet.

Refusion vil svare til DSB standard.

